

မိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ရာဘင်အြာနတ်
တိုဝ်း
စာပဒေသာ
မောင်ဖြူ

ဒုတိယအကြိမ်

mggyoe.com

ငါသွားခွင့်ရပြီ။ ဦးညွတ်ကာ သင်တို့အား
 ငါနှုတ်ဆက်သွားလိုသည်။
 ငါအား မေတ္တာပို့ပါလေ ညီနောင်တစ်တွေ။
 သည်မှာ ငါ၏ အိမ်သော့ကို ပြန်ပေးခဲ့သည်။
 ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အားလုံးကို ငါစွန့်ပြီ။ သင်တို့ထံမှ
 အကြင်နာစကားကိုသာ နောက်ဆုံး တောင်းဆိုပါသည်။
 ငါတို့သည် ကြာမြင့်စွာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြရာ
 ငါကား အပေးထက် အယူများချေသည်။
 ယခုအခါ နံနက်ရောင်ခြည်လာ၍
 ငါ၏ အမှောင်ထောင့်ကွေးကို ထွန်းသောမှန်အိမ် ငြိမ်းပြီ။
 ဆင့်စာလာပြီ။ ငါလည်း သွားရန်အသင့်ပင်။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို
 ၂၀၁၄၊ ဇေပေါ်ဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 ရောင်းစွဲ ၁၀၀၀ ကျပ်

၀၀၀ - ၀၃

ရာဘင်ဒြာနတ်တရီးစာပဒေသာ
 မောင်ဖြူ - ရန်ကုန်၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၇၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ
 (၁) ရာဘင်ဒြာနတ်တရီးစာပဒေသာ

ရာဘင်အြာနတ်တဂိုး
စာပဒေသာ
မောင်ဖြူ

ဒုတိယအကြိမ်

2011年11月

2011年11月

2011年11月

2011年11月

မာတိကာ

- စကားချိုး	၈
၁။ သူငယ်အဘော်	၁
နက္ခတ်ဆရာ	၁
တိမ်နှင့်လှိုင်း	၃
စံကားပွင့် (တူတူရေဝါး)	၅
ဒဏ္ဍာရီတိုင်းပြည်	၈
တစ်ကျွန်းစံ (ကျောင်းအားရက်)	၁၀
စက္ကူလှေ	၁၂
သင်္ဘောသား	၁၃
ဟိုမှာဘက်ကမ်း	၁၄
ပန်းကျောင်း	၁၆
ကုန်သည်	၁၇
စာနာခြင်း	၁၈
အလုပ်အကိုင် (တောင့်တချက်)	၁၉
တတ်သိသူ	၂၀
လူကြီးကလေး	၂၁
ဆယ့်နှစ်နာရီ (အမေးစကား)	၂၃
စာရေးဆရာလောင်း (ဝေဖန်သူ)	၂၄
လူဆိုးကြီး စာပို့လုလင် (ပူပန်မှု)	၂၆
သူရဲကောင်း (ဝိရုပူရိသ)	၂၈

အဆုံး

- မိခင်အဘော်	၃၂
အရင်းမူလ	၃၂
ကလေး၏မာယာ	၃၃
ဂရုမမူသော ပြပွဲ	၃၄
အအိပ်သူခိုး	၃၆
အစ (ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း)	၃၈
အခါနှင့် အကြောင်း	၄၀
အသရေဖျက်ခြင်း	၄၁
တစ်ဖန်ခေါ်ခြင်း	၄၂
- ဖခင်အဘော်	၄၄
အိုးအိမ်	၄၄
ပင်လယ်ကမ်းခြေ	၄၅
ကလေးလောက	၄၆
တရားသူကြီး	၄၇
ကစားစရာ	၄၈
မိုးရွာသောနေ့	၄၉
ပန်တော်ဦး စံပယ်	၅၁
ပညောင်ပင်	၅၂
ကောင်းချီးမင်္ဂလာ	၅၃
လက်ဆောင်	၅၄
ငါ့တေးသံ	၅၅
ကလေးသူတော်စင်	၅၆
နောက်ဆုံးအရောင်းအဝယ်	၅၇
၂။ ဂိတုလီ	၅၉
သစ္စာ	၆၀
လွတ်လပ်သော နိဗ္ဗာန်	၆၁

အရှင်ကျေးဇူး	၆၂
နှုတ်ဆက်စကား	၆၃
ဧည့်သည် သေမင်း	၆၄
၃။ ဥယျာဉ်မျှ	၆၅
အချစ်ကျွန်	၆၆
ပစ်မသွားနှင့် အချစ်ကယ်	၆၈
၄။ သစ်သီးကောက်	၆၉
ကျေးဇူးစကား	၇၀
ပိုင်ရှင်မဲ့ မေတ္တာစာများ	၇၁
သစ္စာကာမ	၇၂

ရာဘင်အာနတ်တဂိုး
စာပဒေသာ

- မောင်ဖြူ:

စကားချီး

ဒေါက်တာတိုး၏ ရာပြည့်နှစ်ပွဲတွင် ထုတ်ဝေအပ်သော ဆန်းစသော်တာသည် ဤဆရာကြီးပင် ဘင်္ဂါလီစကားဖြင့် ရေးသားသော ကလေး (Shishu ရှိရ) ခေါ် ကဗျာစုမှ အင်္ဂလိပ်လို သူကိုယ်တိုင် ပြုပြင်ပြန်ဆိုကာ ဆန်းစသော်တာ (The Crescent Moon) ဟု အမည်သစ်ဖြင့် ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ကဗျာစု ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနည်းတူစွာ အခြားကဗျာများမှာလည်း ဘင်္ဂါလီစကား ဖြင့် ရေးသားပြီးနောက် ဒေါက်တာတိုးသည် မိမိကိုယ်တိုင် နှင့် မိတ်ဆွေအချို့၏ အကူအညီဖြင့် ပြုပြင်ပြန်ဆို ထုတ်ဝေသော ကဗျာစု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဗျာစုတွင် ဂီတဇူလီမှ ၅ပုဒ်၊ ဥယျာဉ်မှူးမှ ၂ ပုဒ်၊ သစ်သီးကောက်မှ ၄ ပုဒ် ပါသည်။

ဒေါက်တာတိုးသည် ကမ္ဘာကျော် နိုဗဲလ်ကို ဂီတဇူလီ ဖြင့် ဆွတ်ခူးခဲ့ရကား ဘာသာပြန်ဆိုသူသည် အဘယ်ကြောင့် ဂီတဇူလီ ကဗျာစုကို မပြန်ဘဲ ဆန်းစသော်တာကို အသား

ပေး ပြန်သည်ကို စာဖတ်ပရိသတ်က သိကောင်းသိချင်မည်။ အဖြေကား ပြန်ဆိုသူသည် ဒေါက်တာ တဂိုး၏ အကျော်ဆုံး စာပေကို မပြန်ဆို၊ မိမိ၏ မူလတန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ တပည့်တို့နှင့် အသင့်တော်ဆုံးစာပေကို ပြန်ဆိုပါသည်။ မြန်မာဘာသာပြန်ကို ပထမ ဖတ်ပြပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်မူရင်းကို ဖတ်ပြခြင်းဖြင့် တပည့်တို့သည် စာပေကို နှစ်ခြိုက်နိုင်ခြင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုမိုတတ်ကျွမ်းခြင်းတို့ကို တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို ရည်ရွယ်ပါသည်။

ဆန်းစသော်တာကို ၁၉၃၅ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ ပြန်ဆိုပါသည်။ ထိုပြန်ဆိုသောစာမူမှ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၄၁ နေ့စွဲဖြင့် ပုံနှိပ်မှု တစ်ဖောင်သာ ဘာသာပြန်သူ၏ လက်ဝယ်ကျန်ရှိပါသည်။ အကြောင်းကား ထိုစာကိုရိုက်ဆဲ၌ ရန်ကုန်သည် ဂျပန် ဗုံးစာဖြစ်၍တည်း။ ၁၉၅၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ဘာသာပြန်သူသည် တိုင်းပညာဝန်အဖြစ်ဖြင့် မိမိကျောင်းဆရာကြီး လုပ်ခဲ့သော မကွေးမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားရာ ဆရာတစ်ဦး၏ လက်မှ ဆန်းစသော်တာ လေး ငါးပုဒ်ကို ရရှိပါသည်။ ထိုအခါမှပင် ထိုဆရာတစ်စု၏ အားပေးမှုဖြင့် ဆန်းစသော်တာကို ထပ်မံပြန်ဆိုဖြစ်ပါသည်။ (ဆန်းစသော်တာ၏ လောကဓံ အဖြစ်အပျက်ကို မကွေးလက်ဆောင်ခေါ် ဆောင်းပါးတွင် အသေးစိတ် ရေးထားပါသည်။)

ဂျပန်ဗုံးမှ လွတ်ကင်းသော စာတစ်ဖောင်မှ ဒေါက်တာ တဂိုး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရင်အုပ်မကွာဟူသော စကားနှင့် တခြားစိရှိအောင် ဝေးလံအေးစက်လှသဖြင့် ရင်တွင်းမှ ထုတ်နုတ်ကာ အသစ်တစ်ဖန် ရေးပါအံ့။

ရဗိန္ဒုနာထိဌာကုရ်ခေါ် ရဗင်ဒြာနတ်တဂိုးကို ခရစ်ယာန် သက္ကရာဇ် ၁၈၆၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၆ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်၏။ အလွန်များသော သားသမီးတို့အနက် သူကား နှောင်းဖွားတည်း။ အဖဖြစ်သူအား သူ၏ မြင့်မြတ်သော အကျင့်ကြောင့် မဟာရသေ့ဟု ခေါ်ကြ၏။ အဘိုးဖြစ်သူ ဒွါကန်နတ်တဂိုးမှာ ထိုအခါက အလွန်ကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ် မွန်ရာဂျာရမ်မို

မာန်ရွှင်နှင့် ဟိန္ဒူအယူကို ပြုပြင်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ရဗင်သည် ကျောင်းတွင် စာသင်ပါလည်း မပျော်မွေ့၍ အကျိုးမများ။ အိမ်တွင် ဖတ်အံ့မှုဖြင့်သာ တိုးပွားသည်။ ၁၇ နှစ်အရွယ်တွင် ဘိလပ်သို့ စာသင်သွားသောအခါ သူကား ဘင်္ဂါလီစာဆိုကလေးဖြစ်ပြီ။ တစ်နှစ်မျှနေ၍ ပြန်လာပြီးနောက် ၂၂ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် အနောက်နိုင်ငံသို့ ဒုတိယအကြိမ် ခေတ္တမျှသွားကာ ဂျာမန်စာနှင့် ဥရောပဂီတကို အနည်းငယ် သင်ယူခဲ့သည်။ ဖခင်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရှုလိုင်ဒါအရပ်၌ ဘိုးဘွားပိုင် လယ်မြေကို ဦးစီးရင်း စာပေကို ဆက်လက်ရေးသားသည်။

အခါကား အနိယအမျိုးသားတို့သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် နိုင်ငံရေးစစ်ထိုးချိန်။ ရဗင်ကား နိုင်ငံရေးသမား၊ အပြောသမားတို့ကို စက်ဆုပ်သူ။ ထို့ကြောင့် ၁၉၀၁ ခုနှစ်တွင် တိုင်းပြည်ကို အမှန်တကယ် ပြုစုပျိုးထောင်မည့် လူသစ်မွေးရန် ကျောင်းထောင်သည်။ မိမိလူမျိုးတို့က အနောက်တိုင်းဆန် (ဗိုလ်ဆန်)သော ခတ်၌ မိမိက ရှေးခေတ်ဟောင်းကို အောက်မေ့ကာ ကလကတ္တားနှင့် မိုင် ၉၀ မျှဝေးသော ဗိုပေါဘူတာကလေးအနီးရှိ ဘိုးဘွားပိုင် လယ်ကွက်ကြီးတွင် တောရကျောင်းကို တည်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ ဖခင် မဟာရသေ့သည် သန္တနိကေတန် (သုခရိပ်မြုံ) အမည်ဖြင့် ကျောင်းဆောက်လုပ်နေထိုင်စဉ်ဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြား အုပ်စိုးသူများ မျက်စိစပါးမွေးစူးသော ဤကျောင်းကို အမျိုးသားတို့ကလည်း လျစ်လျူရှုသဖြင့် မိမိ၏ဝေစုအမွေနှင့် စာရေးရာသမျှတွေတို့ကို ကျောင်းတွင် အသုံးပြုရသည်။ မိမိ၏ သားပါမှ လေးယောက်မျှဖြင့် ထောင်သော ကျောင်းသည် အကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသော ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် လေးရာကျော်မျှရှိလာကာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ကပိများ ခိုအောင်းရာ ဌာနကြီး ဖြစ်လာပေပြီ။ တရုတ်စာပေနှင့် တိဗက်စာကို လေ့လာရန် တရုတ်ကျောင်း အဆောက်အအုံတစ်ခုကို စာအုပ်စာတမ်းနှင့်တကွ တရုတ်အစိုးရတို့က လှူဒါန်းသည်။

နာမည်ရလာသောအခါ အိန္ဒိယအမျိုးသားတို့ကလည်း တစ်စတစ်စကူညီကာ ဟင်ဒီကျောင်းဆောင်ကို ဆောက်လုပ် သည်။

ထိုကျောင်းကို တည်ထောင်ရာ၌ သူ့ကျောင်းနေစဉ် တွေ့ရှိ ခဲ့ရသော ချုပ်ချယ်မှုအတိရှိသော သာမန်ကျောင်းမျိုးတွင် သူ မပျော်မွေ့နိုင်သကဲ့သို့ စိတ်ဆင်းရဲသော ရာထောင်မက သော ကလေးတို့ ပျော်မွေ့နိုင်ရန် အလိုငှာ စံနမူနာကျောင်း ဖြစ်ရေးကို မျှော်တွေးသည်။ ထိုကျောင်း၌နေသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့သည် လောဘ ဒေါသ ကင်းသော ပတ်ဝန်း ကွင်ဝယ် လောကီ လောကုတ်နှစ်ဖြာသော စီးပွားကို အားထုတ် နိုင်ရေးနှင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ပညာရှိသူခမိန်တို့ စုဝေးသော ကမ္ဘာတကာသိုလ် ဖြစ်လာရေးကို ရည်ရွယ်သေးသည်။ ထိုရည် ရွယ်ချက်များသည် ၁၉၂၁ ခုနှစ်လောက်ကပင် အောင်မြင် လာသည်။ သို့ရာတွင် လွယ်လွယ်ကူကူကား မဟုတ်ချေ။

၁၉၀၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ ဤ အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ဝယ် ဂုရုဒေဝဟု တပည့်သားတို့က ခေါ်လာစပြုသော ဒေါက် တာ တဂိုးကား လောကဓံတရားကို သာမန်လူများထက် တွေ့ကြုံခံစားရရှိသည်။

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ချစ်ဇနီး ဆုံးသည်။ ဇနီးချစ်ကို ပြုစုနေစဉ် ရေးသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တင်ပြပါရစေ။

ပစ်မသွားနှင့် အချစ်ကယ်

ခွင့်မပန်ဘဲ၊ ပစ်မသွားနှင့် အချစ်ကယ်။
တစ်ညဉ့်လုံး ငုတ်တုတ်မို့ မောင့်မျက်စိဟာ
အိပ်ချင်မှုဖြင့် လေးလံနေပြီ။
တစ်မှေးမှိတ်ခိုက် ခင့်ကိုဆုံးမှာ ကြောက်ပါသည်။
ခွင့်မပန်ဘဲ ပစ်မသွားပါနှင့် အချစ်ကယ်။
မောင်ပြန်နိုးတော့ ခင့်ကို လက်ဖြင့် စမ်းတယ်။
အိပ်မက်နေသလားလို့ ထင်မှားမိတယ်။

ခင်ခြေအစုံကို မောင့်နှလုံးနှင့် ရစ်ပတ်ကာ
မောင့်ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားနိုင်စမ်းချင်တယ်။
ခွင့်မပန်ဘဲ၊ ပစ်မသွားနှင့် အချစ်ကယ်။

(ဥယျာဉ်မှူး အမှတ် ၃၄)

သေဆုံးသောအခါ၌ ရေးသော စမောရန်ခေါ် သတိ
ရ ကဗျာတစ်ခုမှာ အထူးသိမ်မွေ့လှပ၍ အင်မတန် ကြေကွဲ
ဖွယ်ကောင်း၏။ အထက်ကဗျာကို သေခါနီး ပရိဒေဝမီးတောက်
လောင်ရာမှ မွေးဖွားပေရာ ပဋ္ဌာမြေလူးသော စိတ်မျိုးထင်ပေါ်
ချေသည်။ အောက်ပါ ဒုတိယကဗျာ၌ ဘုရားနှင့်တွေ့၍ သံဝေဂ
ရသော စိတ်မျိုး ထင်ပေါ်ပေသည်။ မေတ္တာပန်းနှစ်ပွင့် ဆို
ကြပါစို့။

ကျေးဇူးစကား

မယားဝတ် ကျေပွန်သူကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် မဖြစ်တော့ပြီ။
ဘဝအမှောင်မှ လွတ်မြောက်သူမှာ အလင်းကိုရပြီ။
အရှင်လည်း သူ့အား ရင်ခွင်ဝယ်ထားပြီ။
ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ ရည်စူးသော အကျွန်၏ ကျေးဇူးတရားနှင့်
လက်ဆောင်များကို အရှင်ထံမှောက်သို့ အရောက်ယူလာသည်။
သူ့ကို ဂရုမထား ပြစ်မှားမိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် အရှင်
ထံလာ၍ တောင်းပန်ပါသည်။
ပွင့်အာရန် သူ စောင့်မျှော်စဉ်က အငုံ့မှ ရှိသေးသော အကျွန်
မေတ္တာပန်းတို့ကို အရှင်၏ သာသနာအဖို့ ပူဇော်ပါ၏။

(သစ်သီးကောက် အမှတ် ၄၆)

၁၉၀၄ တွင် အယ်ဒိုရာ နွေရာသီတောင်စခန်း၌ အဆုတ်
နာဖြင့် သေအံ့ဆဲဆဲရှိသော သမီးငယ်ကို ပြုစုရပြန်သည်။
ထိုအခိုက် ဆန်းစသော်တာ ကဗျာစုကို ရေးသည်။ သူငယ်

အဘော်ဟု အမည်တပ်၍ အကျွန်ုပ်သီးသန့်တစ်စုခွဲထားသော ကဗျာ ၁၉ ပုဒ်ကို သမီးအား အပျင်းဖြေရန် ရေးသည်။ ကျန် ၂၁ ပုဒ်ကို အထူးသဖြင့် တစ်ဖန်ခေါ်ခြင်းကို မိမိ၏ ပူဆွေးမှုကို နှစ်သိမ့်ရန် ရေးသည်။

၁၉၀၅ ခုနှစ်ကား ဘင်္ဂလားပြည်ကို နှစ်ခြမ်းခွဲရန် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ၏ စီမံမှုကြောင့် ဘင်္ဂလားတစ်ပြည်လုံး မီးတောက်နေ သည်။ ထိုအခါလောက်မှ တစ်ဖန်ပြန်လည် ပြုစုပျိုးထောင်နေ သော ဘင်္ဂါလီစာပေ နှစ်နာမည်ကို စိုးရိမ်ပြင်းပြစွာဖြင့် နိုင်ငံ ရေးတွင် ဝင်ရောက် ကန့်ကွက်သည်။ တကိုး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသော ဆရာကြီး သော်မဆင်၏ အဆိုမှာ ထိုအချိန်၌ တကိုးလောက် ပေါက်ရောက်သော ပါးစပ်၊ သူတမျှ ထက်မြက် သော ကလောင် အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးတွင် မရှိ။ ဤအခါ၌ တကိုးရေးသော နိုင်ငံရေးစာပေ အကောင်းဆုံးတို့နှင့် ယှဉ် နိုင်သော စာပေ အင်္ဂလိပ်၌ အတော်ထင်ရှား၏။ သို့သော် နိုင်ငံရေး ဆောင်ရွက်သူတို့နှင့် လူထု၌ ခန္တီတရား နည်းပါး မှုကြောင့် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ရသည်ကို စက်ဆုပ်၍ နိုင်ငံ ရေးကို စွန့်ကာ သန္တိနိကေတန်သို့ ပြန်ပြေး၏။ ထိုအခါ တစ်ပြည်လုံး၏ မျက်မှန်းကျိုးမှုကို ခံစားရရှိသည်။ ဒေါက်တာ တကိုးကား နိုင်ငံရေးဇာတ်သိမ်း၍ ဝိပဿနာပွားရင်း စာသင် စာရေးသည်။

၁၉၀၉ ခုနှစ်တွင် ဂိတဇ္ဇလီနှင့်တကွ သန္တိနိကေတန် (၁၉၀၆ - ၁၉၁၆) ခေါ် ကျောင်းမိန့်ခွန်းများကို ရေးသည်။ စာတိုက် ပြဇာတ်နှင့် တခြား ပြဇာတ်တို့ကိုလည်း ရေးသည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်၊ ၄၉ နှစ် အရောက်တွင် မမာမကျန်း ဖြစ်၍ ရေပြောင်းမြေပြောင်း ကိန်းအောင်းနားနေရန်နှင့် ခွဲ စိတ်ကုသရန် နိုင်ငံခြားသို့ တတိယအကြိမ် ခရီးထွက်သည်။ ဤအခါကား အသက်၏ နောက်ဆုံးခရီးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မည်ဟု အထင်ရှိသော ကဝိမွန်သည် မသွားခင် တစ်ည၌ တွင် မှန်အိမ်မီးခွက်ငယ်ဖြင့် သန္တိနိကေတန် ဆရာကြီးငယ် တို့၏ အိမ်ပေါက်စေသွားရောက်၍ အောက်ပါကဗျာကို ရွတ်

ကြောင်း၊ ထိုကျောင်းကိုရောက်စဉ် ကြားခဲ့ရသည်မှာ အင်
မတန်ကြေကွဲစရာ ကောင်းချေသည်။

နှုတ်ဆက်စကား

ငါသွားခွင့်ရပြီ။ ဦးညွတ်ကာ သင်တို့အား ငါနှုတ်ဆက်သွားလို့
သည်။ ငါ့အား မေတ္တာပို့ပါလေ ညီနောင်တစ်တွေ။
သည်မှာ ငါ၏ အိမ်သော့ကို ပြန်ပေးခဲ့သည်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အား
လုံးကို ငါစွန့်ပြီ။ သင်တို့ထံမှ အကြင်နာစကားကိုသာ နောက်
ဆုံး တောင်းဆိုပါသည်။

ငါတို့သည် ကြာမြင့်စွာ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ကြရာ ငါကား
အပေးထက် အယူများချေသည်။ ယခုအခါ နံနက်ရောင်ခြည်
လာ၍ ငါ၏ အမှောင်ထောင့်ကွေးကို ထွန်းသော မှန်အိမ်ငြိမ်းပြီ။
ဆင့်စာလာပြီ။ ငါလည်း သွားရန် အသင့်ပင်။

ဘိလပ်၌ ဆေးကုစဉ် ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်ပေဆုကို
ရမည်ဟုလည်းကောင်း၊ နောက်ကို အနှစ်သုံးဆယ်မျှ နေရဦး
မည်ဟု လည်းကောင်း သူမသိရှာ။ အရက်သုံးဆယ်မျှ နေရပါ
မလားဟူသော စိတ်ထားနှင့် အထက်ပါနှုတ်ဆက်စကားဖြင့်
မိမိ၏ သန္တိနိကေတန်ကျောင်းတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့ကို
နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်မှုပြုခြင်းပင်တည်း။

ဘိလပ်မှ အမေရိကသို့သွားသည်။ ၁၉၁၃ ခုနှစ် အပြန်
တွင် နိဗ္ဗာန်ဆုရသည်။ ဆွီဒင်ပြည်သား၏ ထို နိဗ္ဗာန်ဆုသည်
ရွှေဒင်္ဂါး ရှစ်ထောင်ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ကြိမ် ကမ္ဘာ့ခရီးသည်အဖြစ် ခရီးထွက်သေး
သည်။ ၁၉၁၆- ၁၇ တွင် အမေရိကနှင့် ဂျပန်ပြည်ကိုရောက်
သည်။ ၁၉၂၀- ၂၁ ခုနှစ်တွင် အမေရိကနှင့် ဥရောပတိုက်
ကိုသွားသည်။ ၂၄၊ ၂၊ ၁၉၂၄ တွင် မြန်မာပြည်သို့ရောက်
လာကာ ယခု ဂါဒီယန် သတင်းစာတိုက်တွင် တည်းခိုသည်။

ဤနှစ်တစ်ရာပွဲ၏ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်မှာ ဒေါက်တာတစ်ဦး
တည်းခိုခဲ့သော ဂါဒီယန် သတင်းစာတိုက်တွင် အထိမ်းအမှတ်

ကျောက်ပြား တစ်ခုထားရန်နှင့် ၎င်းတွင် ဂီတဉ္စလီ ၆၃ပါ
ဤ ပညာရှင်၏ အောက်ပါစကားကို ရေးသားရန် ဖြစ်သည်။

မသိသူ သိရေး၊ အရှင်တွေးကြံစည်
သူစိမ်းအိမ်မြင့်၊ တည်းခွင့်ဖန်ပြီ
ဝေးသူနီးအောင်၊ ကြံဆောင်တစ်လီ
တစ်ပြည်သား၊ ပြုသား ကျွန်နောင်ညီ။

ဤကဝိမွန်ကား စာပေအမျိုးမျိုးကို ရေးသားခဲ့ပြီ။ အထက်
အဆိုပါ စကားပြေကဗျာများ၊ မိမိ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့
သိဆိုကပြရန် ပြဇာတ်များ၊ ကမ္ဘာသားစိတ်ထားဖြင့် ရေးသား
သော အစမ်းစာများ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုရှည်များ၊ ကျောင်း
သုံးစာအုပ်များ၊ သီချင်းများ စသည်တို့မှာ များပြားလှ၏။
အသက် ခုနစ်ဆယ်နီးမှ ပန်းချီအတတ်ကို လေ့ကျင့်ပြန်ရာ
၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်အခါ၌ ရုပ်ပုံပေါင်းများစွာ ရေးဆွဲပြီးခဲ့၍
လန်ဒန် ပါရစ် ဗါလင် မော့စကို စသော အံ့ပွဲများ၌လည်း
တင်ပြခဲ့လေပြီ။ ကဝိမွန် ရေးသားသောစာပေများကို
ယဉ်ကျေးသော တိုင်းပြည်တိုင်းလိုလိုပင် ဘာသာပြန်ဆိုထားပြီး
ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာဘာသာနှင့် ပြန်ဆို၍ကား စာတစ်အုပ်မျှ
မရှိသေးချေ။ ဤစာကို ဘင်္ဂါလီမူရင်းမှ ပြန်စွမ်းနိုင်သော
သတ္တိအားမရှိ၊ အင်္ဂလိပ်စာမှ တစ်ဆင့်ခံ ပြန်ယူရပါသည်။
သို့ပြန်ယူရာ၌ ဘင်္ဂါလီမူရင်းနှင့် ညှိနှိုင်းနိုင်စွမ်းရှိအောင် ထိုစာကို
တတ်အားသရွေ့ လေ့လာပါသည်။

ကန်ရေကဲ့သို့ ရှိနေသော မြန်မာစာပေကို နိုင်ငံခြားစာပေ
ရေသစ်သွင်းရေးမှာ အရေးကြီးပါသည်။ ဤစကားကို ကဝိ
မွန်၏ မိန့်ဆိုချက်ဖြင့် ထင်လင်းစေအံ့။

‘လူမျိုးတိုင်း၌ မိမိတို့၏ နှလုံးအိမ်တွင်ကဗျာရှိ၍ ထို
ကဗျာစိတ်ကူးကို ကျနစွာ ထုတ်ဖော်နိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။
သို့ ထုတ်ဖော်နိုင်ရန်မှာ ထိုလူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကား အရေး
အသားသည် ကျပ်တည်း တင်းမာခြင်းမှ ကင်းဝေးရမည်။’

တခြားဘာသာ၏ ရေးထုံးကို မိမိကိုယ်ပိုင် ရေးထုံးဖြစ်လာ နိုင်ရန် ရုန်းကန်ညွတ်ပျောင်းသော သတ္တိအားရှိရမည်။ ဘာသာ တိုင်းသည် ပြောင်းလဲခဲ့၍ ပြောင်းလဲဆဲရှိနေသည်။ အပြောင်း အလဲကို ငြင်းပယ်တင်းခံသော ဘာသာကား ပျက်စီး ဆုံးရှုံး ချေမည်။’

အကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာစာ စကားမှာလည်း ကျပ်တည်း တင်းမာခြင်းမှ ကင်းဝေးကာ ရုန်းကန်ညွတ်ပျောင်းသော သတ္တိ အားရှိသဖြင့်သာ ဤမျှ စိတ်ကူးအံ့ဖွယ် ဆန်းကြယ်သော ဆန်းစသော်တာကို ဘာသာပြန်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိခင်တိုင်းနှင့် သားတိုင်း၏ နှလုံးအိမ်၌ရှိသော မေတ္တာစမ်း ရေကို ဖော်ပြရန် မိခင်နှင့် သူငယ်၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်သွင်း လိုက်သော ကဝိမွန်၏ စိတ်ကူးတို့မှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အဘယ် စာပေနှင့်မဆို နှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် လှပတင့်တယ်ပေသည်။

ပင်ရင်းစာ၏ အဘော်ပေါ်ရုံမျှကိုသာ အားမစိုက်ဘဲ ၎င်း၏ လှပသော အသွင်နှင့် တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို အရေးထား ပြန်ဆိုပါသည်။ သို့ ပြန်ဆိုခြင်းဖြင့် ကဝိမွန်၏ အထက်ပါ မိန့်ခွန်းနှင့်မခြား၊ တခြားဘာသာ၏ ရေးထုံးအသုံး အနှုန်းတို့သည် အဦးအစ၌ နားဆန်းသလိုလည်း တခြား ပညာရှင်တို့ပါ ဝိုင်းဝန်း၍ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် သုံးဖန်များသော် အကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာကိုယ်ပိုင်ရေးထုံး ဖြစ်လာမည်ဟု အကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည်။

စကားစပ်မိ၍ ပြောလိုသည်မှာ

ဘာသာပြန်သူသည် ဘင်္ဂါလီစကားသင်ရင်း စံကားပွင့်ကို ဘင်္ဂါလီမူအတိုင်း တစ်ပုဒ်လျှင် ရှစ်ကြောင်း၊ စာကြောင်း အဆုံးတွင် နှစ်ကြောင်းလျှင် တစ်ကာရန်ဖြင့် စပ်ဆိုထားပါ သည်။ ဆန်းစသော်တာကို ပထမပြန်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၃၅ ခုနှစ် လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ စံကားပွင့် စာမူကား ဂျပန်ပုံမှ လွတ်သော စာမူ တစ်ဖောင်တွင် ပါသည်။ တစ်ဖန်ခေါ်ခြင်း ကို ယခုတစ်ဖန် ပြန်ဆိုရာ၌ မိမိရေးသော စကားပြေသည်

လင်္ကာဆန်သည်ဟု စိတ်၌ ရှိသဖြင့် လင်္ကာအဖြစ်ကို ပြုပြင် လိုက်ရာတွင် အသွင်တစ်မျိုး ထွက်လာပါသည်။ လင်္ကာတစ် ပုဒ်လျှင် စာခုနစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး သုံးကြောင်းမှာ ကာရန် တူ။ တစ်ဖန်ခေါ်ခြင်းကို ယခုတိုင် ဘင်္ဂါလီမူနှင့် တိုက်ဆိုင် ၍ မကြည့်မိသေးပါ။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် တစ်ရပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်၌ ဖွား မြင်သော ဒေါက်တာတဂိုးသည် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာပြည် ကိုလိုနီဘဝက ကြီးပြင်းလာသော သင်တို့ ငါတို့ကဲ့သို့ တိုင်း ရင်းစာကို ဘေးချိတ်၍ အင်္ဂလိပ်စာကိုချည်း လုံးပန်းခဲ့သူ မဟုတ်။ အသက်ငါးဆယ်တိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်စာ မရေး။ သို့သော် သင်တို့ ငါတို့တွင် အင်္ဂလိပ်စာပေကို အထက်တန်း ကျကျ တတ်သူတို့လောက် အင်္ဂလိပ်စာပေကို ငယ်စဉ်က တည်းက ဖတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ မိမိ ၏ ဘင်္ဂါလီလင်္ကာတို့ကို ဘာသာပြန်လို၍ လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်တို့ကို ကမ္ဘာသို့ ဖြန့်ဖြူးလို၍လည်း ကောင်း အင်္ဂလိပ်စာ ရေးစပြုလာသည်။ ထမင်းစား ရေသောက် မှစ၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရုံးသုံးအင်္ဂလိပ်စကားနှင့် အရေးတို့တွင် ဒေါက်တာတဂိုးသည် သင်တို့ ငါတို့လောက် မကျွမ်းကျင် ပါလည်း အင်္ဂလိပ်စာကို စာပေခေါ်လောက်အောင် ရေးရာ၌ ထိုစာကို ထိပ်တန်းကတတ်သော သင်တို့ ငါတို့ထက် လက် မြောက်သည်။ အမှန်ဆိုသော် ဂျိုးဆက်ကွန်ရက်က လွဲလျှင် သူ့လောက် အင်္ဂလိပ်စာကို စာပေဝင်အောင် ရေးနိုင်သော နိုင်ငံခြားသားမရှိဟု ဆိုရပေမည်။

ဥပဒေသကား အင်္ဂလိပ်စာသည် မြန်မာနှင့် အိန္ဒိယလူ မျိုးတို့အတွက် အထူးလိုအပ်သည်မှန်လည်း ဤလွတ်လပ် သော ငါတို့ဘဝ၌ ကိုလိုနီလက်ထက်ကလို နည်းမျိုးမလို။ ကိုလိုနီလက်ထက် ကိုယ့်စာမတတ်ဘဲ သူ့စာနှင့် ပြီးသည်။ လွတ်လပ်သော ဤခေတ်၌ကား ကိုယ့်စာကို ဒေါက်တာ တဂိုးလောက် မတတ်ပါလည်း အထက်တန်းကျကျ တက် မြောက်ကာ သူ့စာကို ခပ်မြန်မြန်ဖတ်ပြီးနောက် အနက်ကို

နှိုက်ယူနိုင်မှ အခြေလှမည်။ ဤသို့ ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဒေါက်တာတဂိုးက သက်သေခံလျက်ရှိပြီး သူ့လောက်တတ်ရမည်။ တတ်နိုင်သည် မဆိုလို။ အနည်းနှင့်အများ သူကဲ့သို့တိုင်း ရင်းဘာသာကို အထက်တန်းကျကျ တတ်ကြပြီးနောက် ကိုလိုနီဘဝ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံမျှ အကျွန်ုပ်တို့ အချိန်မပေးသော အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်နိုင်ခြင်း၊ ဖတ်လိုခြင်း၊ အနက်ကို နှိုက်ထုတ်ခြင်းတို့ကို တတ်စွမ်းနိုင်ပါသည်။ အခြား ဥဒါဟရုဏ်တစ်ခု ဆောင်ရပါလျှင် ဤလွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်အဖို့ ဒေါက်တာဘမော်ကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်စာကို တရွတ်ရွတ်ပြောနိုင်သူမလို၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးကဲ့သို့ ကိုယ့်စာကို ထိပ်တန်းက တတ်၍ သူ့စာကို ဖတ်တတ်၊ အနက်နှိုက်ယူတတ်သူအများအစားလိုသည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စကားပြောနှင့် အရေးကို လုံးပန်းသူ မဟုတ်ပေ။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် အသက်ငါးဆယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်စာ အဖတ်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ အရေးနှင့် အပြောကို မလေ့လာသော ဒေါက်တာတဂိုးသည် ကျွန်ခေတ်ဝယ် သခင်ပညာကို ရှာသူဖြစ်သည်။ ထိုနည်းဖြင့်သာ အချိန်ရှိသမျှ၌ ရှေးဟောင်းပညာကို မိမိစာဖြင့်၊ ခေတ်ပညာကို အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် စုဆောင်းရှာဖွေနိုင်ပေသည်။ အကျွန်ုပ်တို့ကား သခင်ဘဝ၌ အင်္ဂလိပ်စာကို ပြောတတ်၊ ရေးတတ်လိုမှုကြောင့် ကျွန်ပညာသာ ရမြဲ ရချေသည်။ ရရှိသော ကျွန်ပညာပင်လျှင် ကိုလိုနီခေတ်က အဆင့်အတန်းကို မမီဟု ညည်းညူကြ၏။ ဘကြီးမသာနှင့်လည်း လွဲ၊ ထီးတင်ပွဲလည်းမမှီ ရှိချေပြီတကား။

အင်္ဂလိပ်စာကို အဖတ်ဘဝ၌ ထားသဖြင့် အပြောနှင့် အရေးလုံးဝ မတတ်ဘဲ နေမည်မဟုတ်။ အပြောနှင့် အရေးကို အသုံးပြုရန် အကြောင်းရှိသူတို့သည် အဖတ် အခြေခံပေါ်ဝယ် အပြောနှင့်အရေးကို ကျင့်၍ ဘိလပ်ကို သွားခွင့်ရသောအခါ အပြောကို ကျင့်နိုင်မည်။ မသွားခင်က အင်္ဂလိပ်စကား ဓာတ်ပြား စသည်တို့နှင့် အစပျိုးနိုင်သည်။

အရှေ့နှင့်အနောက်နိုင်ငံတို့သည် နှစ်ပြားသော ရွှေကို

ဂဟေဖြင့် စပ်မိသကဲ့သို့ တစ်ပြားတည်း ရနိုင်ရေးကို မျှော်
တွေးရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တစ်သက်တာတွင် ပညာဆီမီးကို ထိန်
ညှိစွာ ထွန်းပစေခဲ့သော ကဝိမွန်မှာ သေမင်းအား ခရီးဦး
ကြိုပြုရန် ဤ အောက်ပါစာခွေဖြင့် အသင့်မျှော်နေသည်မှာ
အသက်လေးဆယ်အရွယ်မှ ဖြစ်ပါသည်။ အသက် ရှစ်ဆယ်
ကျော်လွန်သော ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင်
မှ သေမင်းနှင့် တွေ့ပေတော့သည်။

သေမင်းသည် သင်၏ တံခါးကိုခေါက်သော ထိုနေ့၌
သင်သည် သူ့အား ဘယ်ဟာကို ပေးအံ့နည်း။

အို... ငါသည် ငါ၏ ဧည့်သည်ရှေ့တွင် ငါ့အသက်၏
လှေပြည့် ဥစ္စာရတနာကို ထားအံ့။ သူ့အား လက်ချည်း
ပြန်စေမည်မဟုတ်။

ငါ၏ ပျိုရွယ်သော အချိန်၌ ရှာဖွေအပ်သော ရတနာ
တို့ကို လည်းကောင်း၊ အိုမင်းသော အရွယ်တွင် ဆည်းပူးအပ်
သော ဘာဝနာတို့ကိုလည်းကောင်း သေမင်းသည် ငါ၏
အသက် ကုန်ရအံ့သောနေ့၌ ငါ၏ တံခါးကို ခေါက်သော
အခါ သူ၏ရှေ့တွင် ငါထားအံ့။

(ဂီတဇွလီ ၉၀)

၅၁၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

မောင်ဖြူ
၁၊ ၂၊ ၆၁။

မှတ်ချက်

ဆန်းစသော်တာ ခေါင်းစဉ်ကို ဘင်္ဂါလီမူရင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်
ကြည့်ရာ အတော်စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ့၍ ဘင်္ဂါလီခေါင်းစဉ်
အချို့ကို ကွင်းပိတ်၍ ယှဉ်ပြလိုက်ပါသည်။ အချိန်မရ၍
ကွဲပြားသော ခေါင်းစဉ်တိုင်းကို မပြလိုက်နိုင်သည်ကို ဝမ်းနည်း
ပါသည်။

မောင်ဖြူ
၉၊ ၅၊ ၆၁။

သူငယ်အာဘော်

နက္ခတ်သရာ

ကျွန်တော် မေးရုံမေးပါတယ်။ ‘ညဉ့်ဦးယံမှာ လပြည့်ဝန်းကြီးဟာ မအူကိုင်းတွေ ကြားမှာ ထွေးငြိနေတဲ့အခါ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ဖမ်းမယူနိုင်ဘူးလား’

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ကျွန်တော့်ကို ပြောင်တယ်။ ‘ကောင်လေး၊ မင်းလောက် မိုက်တာ ရှိသေးမယ် ငါမထင်ဘူး။ ဖိုးလမင်းဟာ ငါတို့နဲ့ အင်မတန် ဝေးလံတာကို ဘယ်သူက ဖမ်းယူနိုင်မလဲကွ’

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ကိုကို ဘာသိသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကစားစဉ် ပြတင်းပေါက်က ပြုပြီးတော့ မေမေ ပြုံးရယ်တဲ့အခါ မေမေ့ကို ဝေးတယ် လို့ ဆိုမလား။’

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ပြောသေးတာပဲ။ ‘အ သေးတဲ့ညီရယ်၊ လမင်းကို ဖမ်းယူ နိုင်လောက်အောင် ကြီးတဲ့ ကွန်ကြီးကို ဘယ်သွားရှာမတုန်း။’

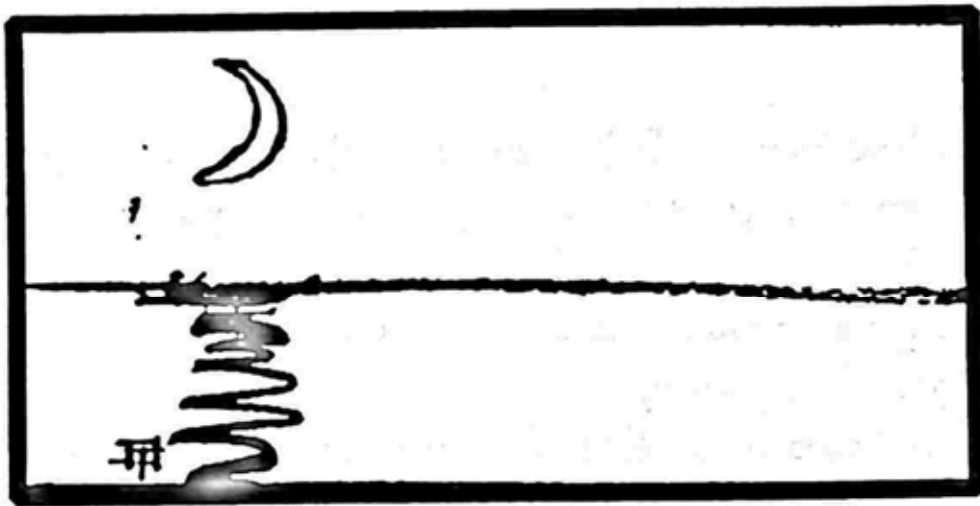
ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ‘လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းမှာပေါ့။’

သည်တော့ ကိုကိုက တအားရယ်ပြီး ပြောတယ်။ ‘မင်းလောက် မိုက်တာ ရှိ သေးမယ် ငါ မထင်ဘူး။ လမင်းဟာ ငါတို့အနားကို ရောက်နိုင်ရင် ဘယ်လောက် ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိလိမ့်မယ်။’

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ကိုကိုတို့ကျောင်းမှာ သင်တာ အလကားတွေ ပါ။ မေမေဟာ ကျွန်တော့်တို့ကို နမ်းဖို့ ကုန်းလိုက်တဲ့အခါ မေမေ့မျက်နှာ အင်မတန် ကြီးပါသလား။’

ကိုကိုကတော့ ပြောတုန်းပါပဲ။ ‘မင်းဟာ အ ကို အ ပါတယ်။’

တိမ်နှင့် လှိုင်း

မေမေ၊ တိမ်ထဲမှာ နေသူတွေက ကျွန်တော့်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်တယ်။ ‘ငါတို့ သည် နိုးကတည်းက တစ်နေကုန် ကစားသည်။ ငါတို့သည် ရွှေအရက်နှင့် ကစား သည်။ ငွေစန္ဒာနှင့် ပျော်ပါးသည်။’

ကျွန်တော် မေးတယ်။ ‘သို့ရာတွင် အသင်တို့ထံ ငါ အဘယ်သို့ လာအံ့နည်း’

သူတို့က ပြောတယ်။ ‘မြေကြီးအဆုံးကို လာလော့၊ အသင်၏ လက် နှစ်ဖက်ကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်လော့၊ အသင့်ကို တိမ်ထဲသို့ ယူဆောင်သွား လိမ့်မည်’

ကျွန်တော် ပြန်ပြောတယ်။ ‘ငါ့မိခင်ကား ငှါအား အိမ်မှ မျှော်စောင့်နေအံ့၊ အသို့လျှင် သူ့အား ငါပစ်သွားရက်အံ့နည်း။’ အဲသည်တော့ သူတို့လည်း ပြုံးရယ် ပြီး လွင့်မျောသွားကြမယ်။

ဒါပေမဲ့ အမေ၊ ဒါထက် ကောင်းတဲ့ အကစားကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြူကင်း တိမ်လွှာ၊ အမေက လမင်းသော်တာ ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အမေ့ကို ဖုံးထားမယ်။ သည်အခါ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခေါင်မိုးဟာ ကောင်းကင်ပြာကြီးပေါ့။

လှိုင်းထဲမှာ နေသူတွေက ကျွန်တော့်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်တယ်။ ‘ငါတို့ကား နံနက်မှ ညဉ့်တိုင်အောင် သိဆို၏။ အဘယ်သို့ရောက်သည်ပင်’

အမှတ်မထား တသွားတည်းသွား၏။’

ကျွန်တော် မေးတယ်။ ‘သို့သော် အသင်တို့ထံ ငါ အဘယ်သို့ လာအံ့နည်း’
သူတို့ပြောတယ်။ ‘ပင်လယ် ကမ်းစပ်သို့ လာခဲ့၊ မျက်လွှာမှိတ်၍ ရပ်လော့၊ အသင့်
အား လှိုင်းပေါ်၌ တင်ဆောင်ပါအံ့။’

ကျွန်တော် ပြန်ပြောတယ်၊ ‘ငါ့မိခင်ကား ငါ့အား ညနေတိုင် အိမ်၌
ရှိစေချင်၏။ အသို့လျှင် သူ့အား ငါပစ်သွားရက်အံ့နည်း။’

အဲသည်တော့ သူတို့လည်း ပြုံးရယ်ကခုန်ကာ ဖြတ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
အမေ၊ ဒါ့ထက်ကောင်းတဲ့ အကစားကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။

ကျွန်တော်က လှိမ့်တက်တဲ့ လှိုင်းတပ်၊ အမေက ထူးဆန်းတဲ့ သောင်စပ်
ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော်ဟာ လှိမ့်ကာ လှိမ့်ကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အမေရင်ခွင်ကို ဦးတိုက်
မယ်။

အဲသည်တော့ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ ဘယ်ရောက်မှန်းကို ကမ္ဘာမှာ
ဘယ်သူ မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

စံကားပွင့် (တူတူရေပါး)

အမေ ကျွန်တော် စံကားပွင့် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါစို့။ (ပြက်ရယ် ပြောတာပါ)
စံကားပင်ရဲ့ အကိုင်းမြင့်တစ်ခုမှာ ပေါက်ပြီး၊ လေထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့၊ ရယ်လို့၊
မောလို့၊ ပုရစ်ဖူးကလေးတွေ အပေါ်မှာ ကခုန်နေရင် ကျွန်တော့်ကို သိပါ့မလား
အမေ။

‘လူကလေးရေ မင်းဘယ်မှာလဲ’ လို့ အမေခေါ်တော့ ကျွန်တော်က ကျိတ်
ရယ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး နေမှာပေါ့။

ပွင့်ချပ်ကလေးတွေကို အသာလှုပ်ပြီး အမေ အလုပ်လုပ်နေတာကို ချောင်း
ကြည့်မယ်။

အမေရေချိုးပြီး နောက် ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ စံကားပင်အရိပ်အောက်က
ဖြတ်ပြီး အမေ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ မြေကွက်လေးဆီသွားတော့ စံကားပန်းအနံ့ကို အမေ
ရလိမ့်မယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီကလာတဲ့ ပန်းရနံ့လို့ အမေ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။

နေ့လယ်စာ စားပြီးလို့ အမေ ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်ပြီး ရာမာယဏကို
ဖတ်နေတုန်း စံကားပင်ရဲ့ အရိပ်ဟာ အမေကိုယ်ပေါ်ကျတော့ ကျွန်တော်က အမေ
ဖတ်သွားတဲ့ စာလုံးကလေးတွေပေါ်မှာ ကျွန်တော့် အရိပ်ကလေး ထိုးချလိုက်မယ်။

သို့ပေမယ့် အမေသားငယ်ရဲ့ အရိပ်ကလေးလို့ အမေ တွေးမိပါ့မလား။

ညနေစောင်းအခါ မီးတိုင်ကလေးကို ကိုင်ပြီး နွားတင်းကုပ်ကို အမေ
သွားတော့ ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ်ကို ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျလာပြီး အမေလူကလေး
ပြန်ဖြစ်မှာပေါ့။ သည်တော့ အမေကို ပုံပြောခိုင်းမယ်။

‘ဘယ်သွားနေလဲ၊ လူရှုပ်ကလေး’ လို့ အမေ မေးတော့ ‘မပြောဘူး အမေ’ လို့
ကျွန်တော် ပြန်ပြောမှာပေါ့။

စံကားပွင့်

ပြက်ရယ်ပြောတမ်း ကစားရအောင် အမေ
 ကျွန်တော် စံကားပွင့်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုစို့
 စံကားပင်ရဲ့ အကိုင်းမြင့်ပေါ်မှာလေ
 လေထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ရယ်လို့မောလို့
 ပုရစ်ပူးတွေအကြားမှာ ကခုန်နေရင်
 ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါ့မလား မိခင်
 လူကလေး ဘယ်မှာလဲလို့ အမေခေါ်တော့
 ကျိတ်ရယ်ပြီး ကျွန်တော် တိတ်တိတ်နေမှာပေါ့။

ပွင့်ချပ်များကို လှုပ်လို့ အသာအယာ
 အမေအလုပ်လုပ်တာ ချောင်းကြည့်မည်သာ
 ရေချိုးပြီး ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ အမေ
 စံကားပင်ရိပ်အောက် ဖြတ်လို့မသွေ
 ဘုရားရှိခိုးတဲ့ မြေကွက်သို့သွားရာ
 ဘုရားရှိခိုးတဲ့ မြေကွက်သို့ သွားရာ
 စံကားပန်းအနံ့ အမေ ရလိမ့်မကြာ၊

သို့သော် လူကလေးကိုယ်မှာ ရနံ့ဆိုတာ
 အမေတွေ့ထင်မိမည် မဟုတ်ပါ။
 နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှာ
 အမေ ရာမယဏ ထိုင်ဖတ်သောအခါ၊
 လူကလေးရဲ့ စံကားပင် အရိပ်ဟာ
 အမေ့ ဆံပင်နဲ့ ရင်ခွင်သို့ကျရာ၊
 အမေဖတ်သွားတဲ့ စကားလုံးများပေါ်သာ
 ကျွန်တော့်အရိပ်ကလေးကို ထိုးချမှာ၊
 သို့သော် လူကလေးရဲ့ အရိပ်ဆိုတာ
 အမေ တွေးထင်မည်ပင် မဟုတ်ပါ။

ညနေစောင်းအခါ မီးတိုင်ကို ကိုင်ကာ
 နွားတင်းကုပ်သို့ အမေသွားတဲ့အခါ၊
 မြေကြီးပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြွေလိုသာ
 အမေ့လူကလေး တစ်ဖန်ပြန်ဖြစ်မှာ

ပန်းလုပ်တမ်း အကစားရပ်ပြီးသော်
 အမေ့ကို ပုံအပြောခိုင်းမယ် ကျွန်တော်၊
 လူလေး ဘယ်သွားနေလဲလို့ အမေမေးတော့
 မပြောဘူးအမေလို့ ပြန်ပြောမှာပေါ့။

ဒဏ္ဍာရီတိုင်းပြည်

ကျွန်တော့် ဘုရင်ရဲ့ နန်းတော် ဘယ်မှာဆိုတာကို လူ သိသွားရင် ထိုနန်းတော်
ဟာ လေထဲမှာ ပျောက်သွားမှာပဲ။

နံရံတွေက ငွေအတိ၊ အမိုးမှာတော့ ရွှေပကတိ။

မိဖုရားနန်းတော်မှာ အဆောင် ခုနစ်ဆောင်ရှိသပ၊ သူ့ဝတ်တဲ့ ပတ္တမြား
တစ်လုံးက ခုနစ်ပြည်တန်သဗျ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘုရင်ရဲ့ နန်းတော် ဘယ်မှာဆိုတာ မေမေ့ကို ကျွန်တော်
တီးတိုးပြောပါမယ်။

ထိုနန်းတော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မိုးပန်းခြံထောင့်က ပင်စိမ်းအိုး
အတွင်းမှာ-

မင်းသမီးကလေးမှာ ကူးဖြတ်၍မရကောင်းသော ပင်လယ်ခုနစ်စင်းရဲ့ ကမ်း
တစ်ဘက်မှာ အိပ်နေတယ်။

ကျွန်တော်ကလွဲ၍ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သူ မရှိပါ။

သူ့လက်မှာ ရွှေလက်ကောက်တွေ၊ နားမှာ ပုလဲနားကပ်တွေနဲ့၊ သူ့
ဆံပင်ဟာ ကြမ်းကိုတိုက်တယ်။

ကျွန်တော့် ဆေးတောင်းဝှေးနဲ့ တို့လိုက်တဲ့အခါ သူ နိုးလာမယ်။ သူပြုံးတဲ့
အခါ ပုလဲလုံးတွေ ကျလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို ကျွန်တော် တီးတိုးပြောပါရစေ။ သူ့နေတာ ကျွန်တော်တို့

အိမ်မိုးပန်းခြံထောင်က ပင်စိမ်းအိုးအတွင်းမှာ -
အမေ မြစ်ဆိပ်ကို ရေချိုးဆင်းတဲ့အခါ ခေါင်မိုးပေါ်က ပန်းခြံကို တက်ကြည့်
ပါ။

နံရံတို့ရဲ့ အရိပ်တွေ့ဆုံရာထောင့်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်တယ်။
ပူစိသာလျှင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ရလို့ သူလည်း ဒဏ္ဍာရီပုံပါ ဆတ္တာသည်
ဘယ်မှာနေသည်ကို သိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆတ္တာသည် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မေမေ့ကို ကျွန်တော် တီးတိုး
ပြောပါ့မယ်။

သူနေတာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မိုး ပန်းခြံထောင့်ရှိ ပင်စိမ်း ပန်းအိုးအတွင်းမှာ။

တစ်ကျွန်းစံ (ကျောင်းအားရက်)

မိခင် ကောင်းကင်၌ အလင်းရောင် မှိန်ချေပြီ။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီကို ကျွန်တော် မသိ။
ကစားလည်း မပျော်၍ မိခင်ထံ ကျွန်တော်လာသည်။ ဤနေ့ကား စနေနေ့၊
ကျောင်းပိတ်ပါသည်။

အလုပ်ကို ချထားပါ မိခင်။ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်ထိုင်
ကာ ဒဏ္ဍာရီပုံပါ တေပန်တာ သဲကန္တာရ၏ နေရာကို ကျွန်တော့်အား ပြောပါလေ။
မိုးရိပ်တို့သည် နံနက်မှ ညနေတိုင်အောင် နေကို ဖုံးအုပ်လေပြီ။
ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော လျှပ်စစ်မိုးကြိုးမှာ မိမိ၏ လက်သည်းဖြင့်
ကောင်းကင်ကို ခြစ်နေသည်။

တိမ်တို့ မြည်ဟိန်း၍ မိုးကြိုးထစ်သောအခါ ကြောက်စိတ်ကို နှစ်မြို့ကာ
မိခင်အား ကျွန်တော် ဖက်ထားချင်ပါသည်။

ပြင်းထန်သော မိုးသည် ကြာရှည်စွာ ဝါးရွက်တို့ အပေါ်သို့ တဖြောက်
ဖြောက် ကျလာသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ပြတင်းပေါက်တို့လည်း လေပုန်းတိုး၍
တလှုပ်လှုပ် တခြိမ့်ခြိမ့်ရှိသောအခါ ကျွန်တော်သည် မိခင်နှင့် အခန်းထဲတွင်
နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ဒဏ္ဍာရီပုံပါ တေပန်တာ သဲကန္တာရအကြောင်း မိခင်
ပြောသည်ကို နားထောင်လိုပါသည်။

ထိုသဲကန္တာရ ဘယ်မှာလဲ မိခင်၊ ဘယ် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၊ ဘယ်တောင်ရဲ့
ခြေရင်း၊ ဘယ်တိုင်းပြည် အတွင်းမှာလဲ။

လယ်ကွင်းတို့ကို မှတ်သားရန် စည်းရုံးမရှိ။ ရွာသူရွာသားတို့ ညနေတိုင် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရန်လည်းကောင်း၊ တောတွင်း၌ ထင်းရွေသော မိန်းမသည် ထင်းစည်းတို့ကို ဈေးသို့ ယူဆောင်ရန်လည်းကောင်း၊ ထိုကွင်းကို ဖြတ်လျက် လမ်းမရှိ။ မြက်ရော်တို့ ကွက်ကျားကွက်ကျား ပေါက်လျက် ပညာရှိမောင်နှံနေသော သစ်တစ်ပင်တည်းဖြင့်သာ တေပန်တာ သဲကန္တာရ ရှိရာ၏။

ဤနေ့ကဲ့သို့ မိုးအုံ့သော နေ့တစ်နေ့၌ မင်းသားကလေးသည် ထို သဲကန္တာရ တစ်လျှောက် ဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းကိုစီး၍၊ လူမရောက်သော ပင်လယ် တစ်ဘက် ကမ်းရှိ ဘီလူး၏ နန်းတော်တွင် အကျဉ်းကျနေသူ မင်းသမီးလေးကို ရှာဖွေရန် ထီးထီးသွားနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေးထင်နိုင်ပါသည်။

မိုးဖွဲသည် ဝေးလံသောကောင်းကင်မှ နေကျ၍ လျှပ်စစ်နွယ်လည်း ကောက် ရသော အနားကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ပြက်သောအခါ အဖဘုရင် ပစ်ထား၍ နွားတင်း ကုပ်ကို သုတ်သင်လျက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ရှိသော မယ်တော်ဖြစ်သူကို ဒဏ္ဍာရီ ပုံပါ တေပန်တာ သဲကန္တာရတွင် မြင်းစီးသွားနေသော ထိုမင်းသားကလေး သတိ ရပါသတဲ့လား။

ကြည့်စမ်းပါ မိခင်၊ နေမကုန်မိကပင် မှောင်လုပြီ၊ ခပ်ဝေးဝေးရှိ ရွာလမ်း ထက်၌ လမ်းသွားလမ်းလာ မရှိ။

သိုးကျောင်းသားလည်း စားကျက်မှ အိမ်သို့ စောစောပြန်ပြီ၊ လူတို့လည်း လယ်ကွင်းမှပြန်ကာ မိမိတို့၏ တဲတံစက်မြိတ်အောက်ရှိ ဖျာပေါ်ထိုင်ရင်း မျက်မှောင် ကုတ်လျက်ရှိသော တိမ်တို့ကို ကြည့်နေကြပြီ။

မိခင်၊ စာအုပ်တို့ကို စင်ပေါ်၌ ကျွန်တော်ထားခဲ့ပြီ၊ ယနေ့အဖို့ ကျွန်တော် စာမကျက်ပါရစေနှင့်တော့။

ကျွန်တော်ကြီးပြင်း၍ ဖခင်အရွယ်ရောက်သောအခါ တတ်သင့်သည် အားလုံးတို့ကို ကျွန်တော် သင်ယူပါမည်။

ဤယနေ့ တစ်နေ့ဖြင့် ဒဏ္ဍာရီပုံပါ တေပန်တာ သဲကန္တာရ ဘယ်မှာ ရှိသည်ကို ကျွန်တော့်အား ပြောပါလား မိခင်။

စက္ကူလှေ

ငါ၏ စက္ကူလှေတို့ကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် စမ်းရေလျှင်ဝယ် ငါ
မျှော်၏။

ငါ၏ အမည်နှင့် ရပ်ရွာကို စာလုံးမည်းကြီးနှင့် ငါရေးလိုက်သည်။

မျိုးမည်ထူးခြား တစ်ပြည်သားတစ်ဦးဦးသည် ယင်းလှေတို့ကို တွေ့၍
ငါ့ကိုလည်း သိလာမည်ဟု ငါ မျှော်လင့်၏။

ငါ၏ လှေတို့တွင် ခြံထွက် ဆိတ်ဖလူးတို့ကို တင်လိုက်ရာဝယ်၊ ထိုအရုဏ်
ပန်းတို့သည် ညဉ့်အချိန်တိုင်က ကမ်းသို့ ချောမြေ့စွာ ဆိုက်ရောက်မည်ဟု ငါ
အထင်ရှိ၏။

စက္ကူလှေတို့ကို လွှတ်ပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့ ငါ မော်ကြည့်ရာ တိမ်၏
ရွက်ဖြူစောင်းများသည် လေသွားရာ လွင့်မျောနေသည်ကို ငါမြင်၏။

ကောင်းကင်ရှိ အဘယ်ငါ၏ ကစားဖော်သည် ငါ့လှေတို့နှင့် ပြိုင်ရန် ယင်း
လှေတို့ကို လေထဲမှ လွှတ်ချလိုက်သည်ကို ငါမသိရ။

ငါသည် နဖူးလက်တင် စဉ်းစားခန်းဝင်သည်မှာ ညဉ့်ရောက်သောအခါ
ငါ၏ လှေတို့သည် သန်းခေါင်ကြယ်တောအောက်တွင် တမျောတည်း မျောနေမှာပဲ။

အိပ်မွေ့နတ်သမီးတို့သည် အိပ်မက်တင်းကျမ်းနှင့် တောင်းကြီးတောင်း
ငယ်ကို ဆောင်ကာ ငါ့လှေတို့တွင် ရွက်လွင့်နေမှာပဲ။

သင်္ဘောသား

လှေသမား မာစုရဲ့ လှေကို ရာဇဂုဏ်လှေဆိပ်မှာ ဆိုက်ချည်ထားသည်။
အသုံးမကျတဲ့ ဂျုံတွေတင်ပြီးတော့ အလကားထားတာ အင်မတန် ကြာ
လှပြီ။

ငါ့ကိုသာ သူ့လှေငှားပါရင် တက်တစ်ရာတပ်ပြီးတော့ ရွက်လေးငါးခြောက်
ရွက်ထူမည်။

အသုံးမကျတဲ့ ဈေးစခန်းတွေကို ဘယ်သွားမလဲ။
ဒဏ္ဍာရီတိုင်းပြည်ရဲ့ ပင်လယ်ခုနစ်စင်းနဲ့ မြစ်ဆယ့်သုံးသွယ်သို့သာ
ရွက်လွင့်မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မေမေ ကျွန်တော့်အတွက် ပူဆွေးငိုကြွေးမနေရပါဘူး။
ရာမ မင်းသားလို တောမှာ ဆယ့်လေးနှစ်နေပြီးမှ ကျွန်တော် ပြန်လာမှာမှ
မဟုတ်ဘဲ။

ကျွန်တော်သည် ပုံထဲက မင်းသားဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်လှေပေါ်မှာ ကျွန်တော့်
အကြိုက်ကျ ကုန်တွေတင်မည်။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း အာယုကို ခေါ်သွားမည်။ ကျွန်တော်တို့သည်
ဒဏ္ဍာရီ တိုင်းပြည်ရဲ့ ပင်လယ်ခုနစ်စင်းနဲ့ မြစ်ဆယ့်သုံးသွယ်ကို ပျော်ရွှင်စွာ
ဖြတ်ကူးမည်။

ကျွန်တော်တို့ မနက်လင်းအားကြီးတွင် ရွက်လွင့်မည်။
နေမွန်းတည့်ချိန် အမေ ကန်မှာ ရေချိုးစဉ် ကျွန်တော်တို့ ထူးဆန်းတဲ့ ဘုရင့်
နေပြည်တော်ကို ရောက်နေမည်။

တိပူနီကတို့ကိုဖြတ်ကာ တေပန်တာ သဲကန္တာရကို ချန်ရစ်ခဲ့မည်။
ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မှောင်စပြုပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့သမျှကို
အမေ့အား ပြောပြမည်။

ဒဏ္ဍာရီတိုင်းပြည်ရဲ့ ပင်လယ်ခုနစ်စင်းနှင့် မြစ်ဆယ့်သုံးသွယ်ကို ကျွန်တော်
ဖြတ်ကူးမည်။

ဟိုမှာဘက်ကမ်း

မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းကို ကျွန်တော် အင်မတန် သွားလိုပါသည်။

လှေတွေကို စီတန်းပြီး ဝါးလုံးရှည်များမှာ ချည်ထားရာသို့လည်းကောင်း၊ တစ်ဘက်ကမ်း ဝေးလံရာ၌ရှိသော လယ်များကိုထွန်ရန် လူတို့သည် ထွန်တုံးကို ပခုံးထက်၌တင်ကာ လှေဖြင့် နံနက်တိုင်း ကူးရာသို့လည်းကောင်း၊ အော်မြည်နေသော ကျွဲနွားတို့ကို ရေချကာ တစ်ဘက်ကမ်းစားကျက်သို့ နွားကျောင်းသားတို့ ယူဆောင်ရာသို့လည်းကောင်း၊

ညနေစောင်းတွင် သူတို့အားလုံးပြန်လာရာ ခွေးအတို့အူ၍ ကျန်ရစ်သော ကိုင်းတောအတိနှင့် ကျွန်းသို့လည်းကောင်း၊ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း ထိုနေရာများသို့ ကျွန်တော် သွားလိုလှပါသည်။

မိခင်မှာ မထောင်းတာဘူးဆိုပါလျှင် ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကူးတို့သမား လုပ်ချင်ပါသည်။ အို... မိခင်။

ထိုမြင့်မားသော ကမ်းပါးကြီးတွေနောက်တွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော ကန်များရှိသည်ဟု လူတို့ ပြောကြ၏။

ထိုကန်များသို့ တောဝမ်းဘဲအုပ်များသည် မိုးကုန်လျှင် လာရာ ရေစပ်၌ ထူထပ်သော ကျူရိုးတို့ ပေါက်ရာတွင် ရေငှက်တို့ ဥသတဲ့။

ကသော အမြီးနှင့် မြေဝပ်ငှက်တို့သည် စင်ကြယ်ပျော့ပျောင်းသော ရွံ့ပေါ်တွင် မိမိတို့၏ သေးငယ်သော ခြေရာတို့ကို ခပ်နှိပ်သတဲ့။

မိခင်မှာ မထောင်းထားဘူးဆိုပါလျှင် ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကူးတို့သမား လုပ်ချင်ပါသည်။ အို ... မိခင်။

ကျွန်တော်ကား ဤကမ်းမှ ထိုကမ်းသို့ ဖြတ်ကူးလိုက်၊ ပြန်လာလိုက် ရှိရာ ရွာမှ သူငယ်နှင့် သူငယ်မလေးတွေမှာ ရေချိုးရင်း ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩနေကြမည်။

နေသည် ကောင်းကင်အလယ်သို့တက်ရာ နံနက်သည် မွန်းတည့်ချိန်သို့ ကူးပြောင်းသောအခါ ကျွန်တော် မိခင်ထံပြေးလာပြီး ပြောသည်မှာ 'အမေ ကျွန်တော် ဆာသည်။'

နေကုန်၍ သစ်ရိပ်တို့သည် သစ်ပင်အောက်၌ ကျုံ့ယုံ့စွာရှိသောအခါ မှောင်စတွင် ကျွန်တော်ပြန်လာမည်။

ကျွန်တော်သည် ဖခင်နည်းတူ မြို့ထဲသို့ အလုပ်လုပ်ရန် အမေ့ထံပါးမှ ခွဲခွာ၍ ဘယ်နံရောအခါမှ သွားမည်မဟုတ်။

မိခင်မှာ မထောင်းတာဘူး ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော် ကြီးပြင်းသောအခါ ကူးတို့သမား လုပ်ချင်ပါသည်။ အို... မိခင်။

ပန်းကျောင်း

တိမ်မုန်တိုင်းသည် ကောင်းကင်ဝယ် ခြိမ်းခြိမ်း မြည်ဟည်းကာ နယုန်မိုးပြေးလာ
သောအခါ၊

အရှေ့လေစိုသည် လဟာပြင်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ကာ ဝါးရုံအကြား၌ မိမိ
၏ ပလွေကို မှုတ်ရန်လာသည်။

ထိုအခါ ပန်းတို့သည် ဘယ်သူမှ ဘယ်အရပ်ကလာသည် မသိ၊ အစုလိုက်
အစုလိုက် ရုတ်ခြည်းထွက်လာ၍ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အပျော်ကြီးပျော်စွာ ကကြ၏။

မိခင်၊ ပန်းတို့သည် မြေအောက်၌ ကျောင်းတက်သည်ဟု ကျွန်တော် အမှန်
ယုံပါသည်။

သူတို့သည် သင်ခန်းစာများကို တံခါးပိတ်လျက် သင်အံသည်။ အချိန်
မစေ့မီ အပြင်ထွက်လိုသောသူကို သူတို့၏ ဆရာက ထောင့်ကွေးမှာ မတ်တတ်
ရပ်စေသည်။

မိုးလာသောအခါ သူတို့ကျောင်းပိတ်သည်။

တောမြိုင်အတွင်းဝယ် သစ်ကိုင်းတို့သည် တစ်ကိုင်းနှင့် တစ်ကိုင်း ထိခိုက်
၏။ သစ်ရွက်တို့သည် လေထဲ၌ တရှဲ့ရှဲ့ မြည်၏။ မိုးကြိုးတိမ်တို့သည်လည်း မိမိ
တို့၏ ဘီလူးလက်များဖြင့် လက်ခုပ်တီး၏။ ပန်းသူငယ်တို့လည်း ဝတ်သစ်လွင်
နီ ဖြူ ဝါ ဖြင့် ပြေးထွက်လာကြ၏။

မိခင် သိပါစ၊ သူတို့အိမ်ဟာ ကြယ်တွေနေတဲ့ ကောင်းကင်မှာ။

သူတို့သည် ဟိုကို ရောက်ချင်လှသည်ကို မေမေ မမြင်ဘူးလား။

သူတို့ ဘာကြောင့် ဒါလောက် အလျင်စလို ရှိသည်ကို မေမေ မသိဘူးလား။

သူတို့ မည်သူထံ လက်လှမ်းနေသည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။ သူတို့
မှာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ အမေရှိတာပေါ့။

ကျန်သည်

စိတ်ကူးစမ်းပါ အမေ၊ အမေက အိမ်မှာနေပြီး ကျွန်တော်က တစ်နိုင်ငံ သွားတယ် ဆိုပါစို့။

ကျွန်တော့် သင်္ဘောဟာ ကုန်အပြည့်နဲ့ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ဆိုပါစို့။

အမေ မပြောခင် စဉ်းစားနော်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ ဘာယူလာရမယ် ဆိုတာကို။

ရွှေအပုံလိုက် အပုံလိုက် လိုချင်သလား အမေ။

ဟိုဆီက ရွှေချောင်းတွေရဲ့ ကမ်းကန်မှာ ရွှေကောက်ပင်တွေ ဝါဝါဝင်းတဲ့ လယ်ကွင်းတွေရှိတယ်။

နောက်ပြီးတော့ တောလမ်းရိပ်သာမှာ ရွှေစံကားပွင့်တွေ မြေပေါ် ကြွေကျနေ တယ်။

အမေ့ဖို့ အဲဒီ ရွှေပန်းတွေကို တောင်းကြီး တောင်းငယ်နဲ့ ကျုံးယူလာမယ်။

တန်ဆောင်မုန်းလ မိုးပေါက်လောက်ကြီးတဲ့ ပုလဲလုံးတွေကို လိုချင်သလား အမေ။

ကျွန်တော် ပုလဲကျွန်းကို အရောက်သွားမယ်။

တို့ဆီမှာ မနက်စောစော အလင်းရောင်ထဲမှာ ပုလဲတွေဟာ လယ်ကွင်း ပန်းပွင့်တွေပေါ်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင်လားရှိရဲ့၊ မြက်ခင်းပေါ် ကျနေလားနေရဲ့၊ ပင်လယ် လှိုင်းတွေက ဖြန့်ကြဲလိုက်လို့ သဲသောင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေလားနေရဲ့၊ အလွန်အမင်း ပါပဲ အမေ။

ကျွန်တော့်ညီလေးဖို့ တိမ်ယံမှာ ကျက်စားတဲ့ မြင်းပျံတစ်စီး ယူခဲ့မယ်။

အဖေ့ဖို့လည်း အလိုလို ရေးသွားတဲ့ ကလောင်စကြာ ယူခဲ့မယ်။

အမေ့ဖို့တော့ ခုနစ်ပြည်တန် ပတ္တမြားနဲ့ ကြုတ်ကို ယူခဲ့မယ် အမေ။

စာနာခြင်း

အမေ ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ကလေးမဟုတ်ဘဲ ခွေးကလေး ဆိုပါစို့။ အမေ့ ထမင်း ပန်းကန်ထဲက ကျွန်တော် နှိုက်စားမယ်ကြံရင် ကျွန်တော့်ကို မစားရဘူးလို့ ပြောမှာ လား ချစ်မေမေ။

‘ဟဲ့.... ခွေးကလေး’ လို့ ကျွန်တော့်ကို မောင်းပစ်မလား။ ဒါဖြင့် ဖယ်ပါ အမေ၊ ဖယ်ပါ အမေခေါ်တဲ့အခါ ကျွန်တော် မလာချင်ပါဘူး၊ အမေ ကျွေးတာကို လည်း မစားချင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ကလေး မဟုတ်ဘဲ ကြက်တူရွေးကလေးဆိုရင် ကျွန်တော် ပျံပြေးမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးချည်ထားမှာလား ချစ်မေမေ။

‘ကျေးဇူးမဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ နေ့လုံး ညဉ့်လုံး ကြိုးကွင်းကိုပဲ ကိုက်နေတယ်’ လို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောမှာလား အမေ၊ ဒါဖြင့် ဖယ်ပါ အမေ၊ ဖယ်ပါ။ ကျွန်တော် တောထဲကို ပြေးတော့မယ်၊ အမေ ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်မထားရတော့ပါဘူး။

အလုပ်အကိုင် (တောင့်တချက်)

နံနက် ဆယ်နာရီ ထိုးသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက် သွားရာ၊

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖန်လက်ကောက်၊ ဖန်လက်ကောက်ဟု လမ်းလျှောက် ရောင်းသည့် ဈေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ဝယ် အလျင်စလို ပြုဖွယ်မရှိ၊ မသွားမဖြစ်တဲ့ လမ်း၊ မရောက်မဖြစ်တဲ့ရွာ၊ မပြန်မဖြစ်တဲ့ အချိန်ဟူ၍ အလျဉ်းမရှိ။

ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ကုန် လမ်းဝယ် ဖန်လက်ကောက်၊ ဖန်လက် ကောက်လို့ အော်ရောင်းနေသည့် ဈေးသည် ဖြစ်စမ်းချင်ပါဘိ။

ညနေလေးနာရီ ကျောင်းက ပြန်လာသောအခါ ဟိုအိမ်ရှိ ဥယျာဉ်မှူးသည် တထူးတည်းထူးနေသည်ကို အိမ်ခြံဝက ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

သူ့ပေါက်ပြားကို ကြိုက်သလိုသုံး၊ သူ့အဝတ်လည်း ပေချင်သလိုပေ၊ သူ့ ကိုယ်သူ နေလှန်းလှန်း၊ မိုးစိုစို၊ ဘယ်သူမှ ဆိုမည့်သူ မရှိပါ။

ကျွန်တော်လည်း အဆီးအတား မရှိ၊ ကြိုက်သလို တထူးတည်း တူးနေနိုင် သည့် ဥယျာဉ်မှူး ဖြစ်စမ်းချင်ပါဘိ။

ညနေမှောင်သည်နှင့် အမေသည် ကျွန်တော့်အား အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြောသည့် အခါ -

ကင်းစောင့်သည် စင်္ကြံလျှောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသည်။

လမ်းမှာ ခြောက်ကပ်၍ မှောင်အတိ၊ လမ်းမီး မတ်ရပ်တိုင်လည်း မျက်စိနီ တစ်လုံးရှိသော ဘီလူးအသွင်ဆောင်၏။

ကင်းစောင့်သည် မိမိအရိပ်ကို အဖော်ပြုကာ မှန်အိမ်ကို လွှဲလျက် လမ်း လျှောက်၏။ သူ့တစ်သက်၌ ဘယ်အခါမှ အိပ်သည် မရှိ။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ပြီး အရိပ်တွေကို မှန်အိမ်မီးဖြင့် လိုက်ဖမ်းနေသည့် ကင်းစောင့်ဖြစ်ချင် စမ်းပါဘိ။

တတ်သိသူ

မိခင်၊ မိခင်၏ သမီးကလေးသည် မိုက်လွန်းပါသည်။ အလွန် ကလေးကလား နိုင်လှပါသည်။

သူသည် လမ်းထဲက မီးပွင့်နှင့် မိုးပေါ်က ကြယ်ကို ခွဲခြား၍ မသိပါ။
ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ခဲနှင့် သရေစာစားတမ်း ကစားသောအခါ၊
ကျောက်ခဲကို သူ တကယ့်စားစရာထင်၍ ပါးစပ်ထဲ ထည့်မည်ပြုပါသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ သူ့ရှေ့မှာ ချထားပြီးလျှင် ကကြီး ခကွေး
ဖတ်ပါဟု ပြောသောအခါ စာရွက်ကို ဆုတ်ပစ်ပြီး အချည်းနှီး အော်နေပါသည်။
ဤသို့ အော်နေခြင်းသည် မိခင်၏ သမီးအဖို့မှာ စာကျက်ခြင်းပါပဲ။

ကျွန်တော် စိတ်ဆိုး၍ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကိုခါ၊ သူ့ကို ကြိမ်း၊ အလကား
ကောင်မလေးဟုဆိုသဖြင့် သူကဖြင့် ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး ရယ်တာပါပဲ။

ဖခင် အိမ်မှာ မရှိကြောင်း လူတိုင်းသိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကစားကြရာ
ဝယ် ကျွန်တော်က အဖေဟု ခေါ်သောအခါ သူသည် ဖခင် အနားမှာရှိသည်ထင်၍
သူ့အပါး၊ ဟိုနားသည်နား ပြူးကြောင်ကြည့်ပါသည်။

အဝတ်ဟောင်းများ တင်ယူသွားရန် ကျွန်တော်တို့ ခဝါသည် ခေါ်ယူလာ
သော မြည်းများနှင့် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်တမ်း ကစားသောအခါ ကျွန်တော်
ဟာ ကျောင်းဆရာဟု သတိပေးလျက်ကနဲ့ အကြောင်းမဲ့ သူ့အော်၍ ကျွန်တော့်ကို
ကိုကိုဟု ခေါ်ပါသည်။

မိခင်သမီးသည် လမင်းကို ဖမ်းလိုသည်၊ အတော် ရယ်စရာကောင်းသည်။
ဂနဲကျကို ဂနဲကျ ဟုဆိုသည်။

မိခင်၊ မိခင်၏ သမီးသည် အလွန်မိုက်သည်။ သူသည် ကလေးကလား
နိုင်လွန်းလှပါသည်။

လူကြီးကလေး

ကျွန်တော် ကလေးမို့ ငယ်ပါသည်။ အဖေအရွယ် ရောက်တော့ ကျွန်တော် လူကြီးပေါ့။

ကျွန်တော့်ဆရာ ပြောမည်။ ‘နေမြင့်ပြီ ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံ ယူခဲ့။’

ထိုအခါ ကျွန်တော် ပြန်ပြောမည်။ ‘ကျွန်တော် အဖေလောက်ကြီးပြီကို ဆရာ မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော် စာကျက်ဖို့ မလိုတော့ပါ။’

ဆရာ အံ့အားသင့်လျက် ဆိုမည်။ ‘အေး ဟုတ်သားပဲလေ၊ ကြီးပြီကိုး၊ စာကျက်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့။’

ကျွန်တော် ဝတ်သစ်လွင်ကို ဝတ်စား၍ ပွဲဈေးလူစည်ရာသို့ သွားမည်။

ကျွန်တော့် ဦးလေးသည် စိုးရိမ်တကြီး လာ၍ ဆိုမည်။ ‘လူကလေး၊ မင်း ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ လာ ကျောပိုးလှည့်။’

ကျွန်တော် ပြန်ပြောမယ်၊ ‘ကျွန်တော် အဖေနီးနီး ကြီးပြီကို ဦးလေး မမြင်ဘူး လား၊ ပွဲဈေးကို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားမှ သင့်ပါမည်။’ ဦးလေး စဉ်းစား မိမည်။ ‘အေး... ဟုတ်သားပဲလေ၊ ကြီးပြီကိုး၊ ကျောပိုးလို့ မတော်တော့ဘူးပေါ့။’